

Mál nr. 284/2015
M og
vátryggingafélagið V v/ábyrgðartryggingar X.

Skaðabótaábyrgð vinnuveitanda vegna slyss 20. desember 2013.

Gögn.

1. Málskot móttakið 14. júlí 2015 ásamt gögnum.
2. Bréf V dags. 5. ágúst 2015.

Málsatvik.

Í málskoti og gögnum málsins kemur fram að M var að vinna við lestarlúgu í skipi þegar hann varð fyrir líkamstjóni, nánar tiltekið var hann búinn að lyfta lúgunni upp, nánast upp á rönd, þegar bandið sem hann notaði til að festa í lúguna slitnaði. Bandið hafði verið fest í lúguna annars vegar og hlaupakött en hann notaði M til að opna lúguna. M kveðst hafa slasast þegar band sem hann notaði af lager X slitnaði, með þeim afleiðingum að lestarlúgan féll á fætur hans.

M telur að X beri skaðabótaábyrgð vegna afleiðinga slyssins þar sem hann telur að band það sem M fékk til afnota hafi ekki verið nægilega traust. M hafi átt að geta treyst því að öll bönd á lager X væru í lagi og það megi kenna gáleysi annarra starfsmanna um að böndin hafi ekki verið yfirfarin m.t.t. hvort þau væru hentug til þeirra nota sem þeim var ætlað og vísar M til 46., sbr. 13. gr. laga nr. 46/1980 varðandi skyldur vinnuveitanda á vinnustað varðandi öryggisráðstafanir. M kveðst hafa verið í góðri trú um að hann gæti notað þau bönd sem voru á vinnusvæðinu án hættu. Einnig vísar M til þess að X hafi ekki tilkynnt slys hans til Vinnueftirlitsins eins og honum bar skv. 79. gr. laga nr. 46/1980. Sú vanræksla hafi þau áhrif að leggja verði frásögn M til grundvallar um aðbúnað á vinnustaðnum og þá sérstaklega að M hafi eingöngu haft aðgang að þeim böndum sem voru á staðnum og að það sem hann notaði hafi ekki verið heppilegt til þeirrar notkunar að lyfta lestarlúgunni.

V telur ósannað að bandið sem M valdi að nota í greint sinn hafi verið skemmt og telur að M hafi sjálfur stjórnað því hvaða band hann notaði og eðlilegt að hann veldi band sem er heilt til þess að lyfta þungri lestarlúgu. V vísar til þess að M hafi langa starfsreynslu og hafi því átt að vera ljóst að hann þyrfti að skoða bandið sem hann notaði sem og ganga úr skugga um að það hafi verið í lagi fyrir notkun. Auk þess vísar V á bug að það sé sannað að böndin sem hafi verið til notkunar fyrir starfsmenn X hafi verið léleg.

Álit.

Í málinu er ágreiningur um hvort rekja má slys M til þess að X hafi vanrækt eftirlit með þeim tækjum og tólum sem voru til staðar á vinnustaðnum, þar á meðal þeim böndum sem starfsmenn höfðu aðgang að á vinnustaðnum. Ekki var framkvæmd sérstök rannsókn á bandinu eða aðstæðum um leið og slysið varð af hálfu Vinnueftirlitsins og í ljósi afleiðinga þess verður að telja að X hafi verið skylt að tilkynna um það til Vinnueftirlitsins, sbr. skyldu sem kveðið er á um í 79. gr. laga nr. 46/1980. Það að X sinnti ekki þeirri skyldu þýðir skv. staðfestri dómaframkvæmd Hæstaréttar að leggja verði frásögn M til grundvallar við mat á skaðabótaábyrgð X. Í frásögn M kemur fram að hann hafi notað band sem hann bjóst við að væri nægilega sterkt til þess að lyfta lestarlúgunni. Það kemur hins vegar ekki fram í málinu hvernig eftirliti með umræddum böndum var háttað eða hvort og þá hvaða kröfur var hægt að gera til almennra starfsmanna við val á slíkum böndum. Verður X að bera hallann af slíkum sönnunarskorti og sýnt að eftirliti með framkvæmdinni hafi verið ábótavant. Á því ber X skaðabótaábyrgð. Verður ekki séð að M hafi sýnt stórkostlegt gáleysi eða ásetning skilningi 23. gr.a. skaðabótalaga nr. 50/1993 þannig að hann beri hluta tjóns síns sjálfur.

Niðurstaða.

M á rétt á bótum úr ábyrgðartryggingu X hjá V.

Reykjavík 1. september 2015.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Ólafur L. Einarsson hdl.

Jón Magnússon hrl.